

„Hvad skulde det være?“

„Det veed jeg ikke; men han sagde forleden, at der var ingenting, han saadan fortrød som en Dumhed, han engang havde begaaet overfor dig. Husker du noget om det?“

Jytte betænkte sig et Øjeblik og kom til det Resultat, at hun gjorde bedst i at sige lige ud, hvordan det forholdt sig.

„Ja, han har engang været lidt for galant overfor mig. Og det var virkelig en større Dumhed, end jeg havde tiltroet ham.“

„Død og Pine! Men jeg tænkte jo nok, det maatte være noget i den Retning. Han har unægtelig paa det Punkt en Skavank, som vistnok undertiden gør ham lidt utilregnelig.“

„Det lader til, at du er bleven hans Fortrolige!“

„Naa ja, naar jeg sidder for ham, fortæller han mig undertiden et og andet om sig selv, mens han maler. Det er virkelig højst interessant. Veed du af, at han er et Vajsenhusbarn?“

„Jeg tror, vi har talt om det.“

„Hans Mor døde, da han var seks Aar gammel. Hun blev sindssyg og kastede sig ud fra en Fjerdesal. Jeg tror, han gaar i stadig Angst for, at han skal have arvet Anlæg i den Retning. I det hele tror jeg, at han egentlig har et melankolsk Temperament. Læg Mærke til hans Øjne!“

„Ja — hvad de?“

„Jeg har hørt, han engang skal have sagt til en Ven,